

ansvarligt erhvervsliv, der havde stået frem og havde sagt: Vi er faktisk vældig tilfredse, vi bliver godt behandlet, og vi har et godt samarbejde. Det ville have været nogle positive signaler, som fru Annette Just og andre også var nødt til at tage ad notam.

Det, man prøver på at spille op til, er, at der kan blive en masse uro, som kun kan ramme virksomhederne og de ledige; det synes jeg man bør tænke over.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Hvor er det synd for hr. Ole Vagn Christensen og hele Socialdemokratiet, at de ikke har noget erhvervsliv, der kan sige, at fagforeningerne og deres måde at køre a-kasserne på fungerer godt. I så tilfælde havde hr. Ole Vagn Christensen jo brugt de argumenter for lang tid siden, men han har altså heller ikke kunnet finde dem. Derimod har vi en utrolig masse erhvervsledere, der fortæller om, hvor elendigt det kører.

Men det var ikke det, jeg bad om ordet for. Det var det her sammensurium – som hr. Ole Vagn Christensen bliver ved med at kalde det – der bliver, hvis man laver en tværfaglig a-kasse, og hvor vigtigt det er med fagforeninger, som har den rette forankring. Jamen kan hr. Ole Vagn Christensen ikke selv høre det? Jeg gentog ordene direkte: Fagforeningerne har den rette forankring. Det er jo dér problemet er, og det er derfor, vi ønsker, at det skal være tværfagligt, sådan at det er op til den enkelte selv at bestemme, hvilken a-kasse man ønsker at stå i.

Og så må jeg altså fastholde hr. Ole Vagn Christensen på, at hans minister, arbejdsministeren, rent faktisk i sin indledning sagde, at fagforeningerne og a-kasserne nu engang hænger sammen, og at det er væsentligt for Socialdemokratiet; så vi er jo helt sikre på, at det er det sammensurium, der ligger i bindingen mellem fagforeningerne og a-kasserne med socialdemokratisk påvirkning, som er det væsentlige for Socialdemokratiet. Jeg synes, det er lidt uheldigt med den form for sammensurium.

Formanden:

Hr. Ole Vagn Christensen – og mon vi så ikke efter disse 20 korte bemærkninger skal gå videre i ordførrækken?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må sige til fru Annette Just, at jeg ikke er spor i tvivl om, hvad erhvervslivet siger – det behøver man ikke være – og det er også derfor, jeg og mit parti holder så fast ved den holdning, vi har her. Det er simpelt hen ud fra, at vi tror, erhvervslivet og vi er enige. Derfor har vi heller ingen bekymringer om dets opfattelse, men det ville have været rart, hvis der også havde været noget vejledning fra erhvervslivet til dem, der har rejst denne forespørgsel, således at de kunne forstå, at man faktisk heller ikke fra den side har et ønske om at få det her system slået i stykker.

Når det så er sagt, vil jeg gerne sige omkring den rette forankring, at jeg mener, jeg har talt om det fagspecifikke, og det er selvfølgelig også det, fagforeningerne i det her samfund bygger på; det er jo derfor, det hedder en fagforening. Vi taler om a-kasseforhold og det, som man her skal tage sig af, nemlig at sikre sit ledige medlem den bedst mulige rådgivning, vejledning og uddannelse for derved at hjælpe til at få lavet en god beskæftigelse i det her land, og det er det, man vil slå i stykker.

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu kunne man jo fristes til at sige højt, hvad man sad og tænkte på, mens hr. Ole Vagn Christensen havde sit seneste indlæg. Jeg kom til at tænke på, at Socialdemokratiet har omdannet sig selv til reaktionens højborg, hvor kusterne trives lystigt inden for nogle meget, meget afgrænsede mure.

Men det vil jeg slet ikke sige noget om, for jeg havde egentlig tænkt mig at være positiv her i indledningen til mit ordførrerindlæg. Jeg havde faktisk tænkt mig at starte med at kvittere for, at arbejdsministeren nu vil nedsætte et udvalg, som skal se på hele dette problemkompleks.

Det er et helt håndgribeligt resultat af forespørgslen og det lovforslag, som bliver behandlet umiddelbart efter, og det vil jeg faktisk godt takke for. Selvfølgelig havde vi gerne set, at der havde været opbakning til vores dagsordensforslag; men nuvel, små konkrete resultater skal man ikke kimse ad.

Når denne forespørgsel i det hele taget er rejst, er det for at tvinge arbejdsministeren og de øvrige regeringspartier til at stille sig selv nogle grundlæggende spørgsmål: Hvorfor fastholde en lovbestemmelse, som løbende voldrer problemer, og som i praksis er fuldstændig gennemhullet? Hvorfor stadig holde fast ved et lovfast-